

Tieto ja ajatukset liikkeelle bloggaamalla

Lukuisia punakynän merkintöjä ja keskinkertaisia arvosanoja. Peruskoulun ja lukion äidinkielen tunteilta kantautuvien muistojen perusteella en kokenut olevani kummoinkaan kynäilijä avatessani ensimmäistä blogiani keväällä 2007. Lähipiirissä näkemäni esimerkit olivat kuitenkin innostaneet minua perustamaan verkkoon palstan, jonka kautta kertoisin uutuutta hehkuvalle tavalla kuulumisia vaihto-opiskeluni vaiheista Kalifornian San Diegossa. Bloggaaminen osoittautui käteväksi tavaksi suodattaa viikon kokohohdat helposti pureskeltaviksi paketeiksi. Isoäitinikin koki saavansa kirjeitä, kun hänelle tulostettiin kirjoitukseni luettavaksi.

Muutamaa vuotta myöhemmin työharjoittelu vei jälleen ulkomaille, tällä kertaa Berliiniin ja New Yorkiin. Päätin jälleen perustaa lähipiirille suunnatun reissublogin. Tällä kertaa vaihdoin kieleni englanniksi, sillä toimintani maantieteen opiskelijoiden kansainvälisessä EGEA-järjestössä oli laajentanut ystäväpiiriini monipaikkakuntaiseksi. Aluksi kerroin kuntosalijäsenyyksistä ja viikonloppujen juhlista, mutta en malttanut olla lisäämättä muuta. Blogi blogilta huomasi kirjoitusteni muuttuvan suuntaan, jossa oli yhä vähemmän varsinaisia kuulumisia ja yhä enemmän arkipäiväisiä havainnoita syntyneitä yhteiskunnallisia pohdintoja. Arvelin tämän maantieteellisyden ytimeksi: pienistä löydöksistä jäljitin kytkentöjä suurempiin rakenteisiin ja ilmiöihin.

Matkalaukkuelämän jälkeen löysin itseni projektipäällikön paikalta Uudenmaan asumisen osaamis-

keskuksessa. Työ pyöri kiinnostusteni mukaisesti asumisen ja kaupunkiympäristön kehittämiskysymysten ympärillä, mutta ei lopulta haluamallani tavalla. Olin monissa projekteissa se tylsän byrokratian ja käytännön järjestelyiden hoitaja. Asiantuntijaorganisaatioita edustavat hankekumppanit taas keskittyvät edistämään substanssikysymyksiä.

Tilanne turhautti. Tuntui, että minulla oli kaupungista paljon sanottavaa sekä opintojen että kansainvälisestä vuorovaikutuksesta syntyneiden kokemusten pohjalta. Mutta samaan aikaan minulta puuttui toimiva kanava, jonka kautta olisin voinut tuoda ajatuksiani osaksi aihepiiristä käytävää keskustelua.

Pian aikaisemmista blogausjaksoista saamani myönteisen palautteen rohkaisemana kypsyi ajatus perustaa oma ammatillinen blogi. Sen myötä pääsisin jatkamaan arkisen kaupunkitodellisuudessa seikkailun ja globaalien kaupungistumisen ympärillä käytävän asiantuntijakeskustelun yhdistelyä. Tammikuussa 2012 syntyikin suomalaisten kaupunkien viihtyisyyden ja elinvoimaisuuden lisäämisen puolesta liputtava ”From Rurban to Urban” -blogini (urbanfinland.com).

Blogissa julkaistavat kirjoitukset ovat oikeastaan monivaiheisen prosessin näkyvin osa, aivan kuten tutkimusartikkelit ovat tutkimusprosessissa korkeintaan jäävuoren huippu. Kirjoitusten taustalla on kiinnostaviin tutkimuksiin ja kirjallisuuteen perehtymistä, keskustelua asiantuntijoiden kanssa, sekä käsiteltävän teeman tunnelmointia ja doku-

mentointia paikan päällä. Valokuvien kautta kertominen konkreetisoi monimutkaisia aiheita tehden niistä helpommin lähestyttävää. Itse kirjoituksissa jäsentelen tietokaaoksen muotoon, jonka muutkin kuin asiantuntijat ymmärtävät. Myös riittävä viihdyttävyyden on varmistettava. Viesti ei kulje jos lukeminen jätetään kesken tai kirjoitusta ei jaeta kaverille.

Päätökseni ryhtyä bloggariksi on osoittautunut olevan paljon muutakin kuin illat ja viikonloput täyttävä harrastus. Se on tarjonnut väylän verkostoitua ammatillisesti ja tehdä uusia avauksia. Kaupunkikehityksen keskusteluihin osallistuminen on johtanut lukuisiin kutsuihin; olen päässyt pitämään esityksiä ja osallistumaan paneelisiin. Syksyllä 2013 muodostui varjokaavoja työstävä Urban Helsinki -kollektiivi, jonka kautta blogityön tavoitteita ohjataan suuremmaksi tekemiseksi. Yhteistyön kruununjalokivi on uudenlaista eloa Helsingin kaavoituskeskusteluihin tuonut vaihtoehtoinen yleiskaava *Pro Helsinki 2.0* (<www.urbanhelsinki.fi/project/pro-helsinki-2-0/>).

Lopulta kesällä 2014 minut kosiskeltiin ryhtymään kaupunkipolitiikan neuvonantajaksi erääseen konsulttitoimistoon. Työnkuvani vastaa perinteistä tiedeviestinnän kaavaa; monimutkaisia asioita on taustatiedon ja keskustelujen perusteella kyettävä puristamaan helpotajuiseen muotoon. Ja yrityksen viestinnän tukena on tietenkin blogi.

Joukko nuoria kanssamaanntieteilijöitäni pohti edellisessä *Terran* numerossa (129: 2) maantieteen tulevaisuutta. He käsitelivät keskustelupuheenvuorossaan muun muassa maantieteilijöiden tarvetta välittää osaamistaan akateemisten piirien ulkopuolelle ja hyödyntää tässä esimerkiksi sosiaalista mediaa. Kokemukseni perusteella voin suositella samaa, varsinkin kun maantieteelliset teemat ja näkökulmat ovat usein yhteiskunnallisesti tärkeitä. Sosiaalisen median ja informaatiohäkyn aikakaudella blogeista on tullut keskeinen tapa edistää keskustelua ohi perinteisten hierarkioiden ja valtarakenteiden. Maa maailmassa julkaistaan arvioiden mukaan kaksi miljoonaa blogikirjoitusta joka päivä. Asiantuntijoiden on syytä pysyä muutoksessa mukana.

Oma ”From Rurban to Urban” -blogini iski arvaamattani otolliseen maaperään. Olen päässyt esille perinteisessä mediassa ja saanut kiitosta niin maailmalta kuin kotimaastakin mahdollisuudesta saada tarttumapintaa suomalaisen kaupunkikehityksen ympärillä käytävään keskusteluun. Kiitoksia satelee myös siitä, että kirjoitukset ovat luonteeltaan esseemäisiä, vastoin yleistä tapaa levittää blogosfäärissä yksinkertaistuksiin perustuvia lyhyitä kannanottoja.

Blogini on osoittanut minulle myös sen, että Suomesta on puuttunut kulttuuri, jossa esimerkiksi kaupunkiin liittyvissä kysymyksissä tuotaisiin asiantuntijanäkemykset osaksi rajat ylittävää keskustelua. Tästä huomiosta voinevat ammentaa muidenkin alojen tutkijat. Tutkimuksen saralla blogit voivat olla hyödyllinen keino tuoda tutkimusaiheita lähemmäs laajaa yleisöä ja kertoa löydöksistä pitkäköiden vertaisarviointiprosessien päättymistä odotellessa. Verkkoon siirtyneen ja paikoin polarisoituneen yhteiskunnallisen keskustelun näkökulmasta tämä olisi toivottavaakin.

Kaikille bloggaus ei kuitenkaan välttämättä sovi. Bloggaus ei ole mitään ilman intohimoa käsiteltävään aiheeseen. Lajityyppi tuo väistämättä esiin kirjoittajan oman persoonan ja subjektiiviset näkökulmat. Mitä enemmän blogi on yhtä kirjoittajansa kanssa, sitä parempi se on. Tieteellisessä maailmassa voi olla syytä olla varovainen, ettei persoona valtaa liikaa alaa tutkijalta, mutta toisaalta monin paikoin juuri persoonallinen ja rohkea ote voi nostaa tutkimustiedon ja siitä viestimisen uusiin korkeuksiin.

Itse en blogini perustamisen ja sen sivuvaikutuksena syntyneiden projektien takia ehkä koskaan voi ammatillisissa ympyröissä olla kukaan muu kuin ”se urbanistimaanntieteilijä”. Mutta ei huolta. Sitä minä ylpeänä olen, ja sen haluan muidenkin tietävän.

TIMO HÄMÄLÄINEN
From Rurban to Urban -blogi